

Piata pôstna nedeľa B

Jn 12, 20 - 33

21 marec 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešná, tzv. smrtná nedeľa sa nás nevdojak pýta, čím môžeme byť my kresťania v súčasnej situácii osožní, ako môžeme pomôcť? Spôsobov je veľa, médiá si zväčša všímajú konkrétnu, praktickú pomoc, ktorá je iste veľmi potrebná, ale bieda súčasnosti sa prejavuje aj v duchovnej oblasti. Cítíme nevyslovené otázky, zvýšenú nervozitu a nespokojnosť ľudí, ktorí namiesto hľadania nádeje vlastnú nespokojnosť obracajú oproti iným, stúpa agresivita. Niekedy pomôže, ak vieme druhých upokojiť, vypočuť, povzbudiť. Skutočný pokoj ale môžeme dávať len vtedy, keď ho sami máme - je to vnútorná charizma, dar, ktorý človek skôr vyžaruje (alebo aj nie). Ozajstný pokoj nie je vlastnosťou flegmatikov - ľudí, ktorých sa nič nedotýka a ktorí sa tvária nezraniteľne; ozajstný pokoj si netreba zamieňať s ľahostajnosťou. Naopak: prekvapivo začína skôr nepokojom - skutočný pokoj býva výsledkom zápasu.

Môže byť teda Kristus aj pre dnešný svet zdrojom pokoja: aj voči tomu krajnému – voči smrti: keď vidíme, ako okolo nás zomierajú ľudia? Nechcem si pomôcť tradičnou cirkevnou „skratkou“, ktorá hneď hovorí o večnom živote a to izolovane a popisnou rečou - podobne ako popisujeme objekty okolo nás. Život je ale celok, v ktorom sa časné spája s večným, prax s teóriou, jednotlivec so spoločnosťou. Dnešné evanjelium zachytáva drámu Ježišovej cesty k Veľkej noci. Predtucha vlastného konca ani pre Ježiša neznamenala nič ľahké. Napriek tomu sa voči blížiacemu koncu postavil so slovami: *„Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo.“* (Jn 12, 24) Ako máme rozumieť týmto obrazným slovám?

Život človeka je na jednej strane komplikovanejší ako život rastlín či zvierat, ktorým chýba vedomie. Na druhej strane obraz odumierajúceho zrna predstavuje niečo hlbšie, ako len mechanický odkaz na cirkev, ktorá ako pokračovanie Ježišovho diela vznikla práve jeho smrťou na kríži.

Celá Biblia, náboženstvo je oslavou života a Boha za dar života v jeho konkrétnej - mohli by sme povedať telesnej - podobe. Života, ktorý má vždy spoločnú podobu, ktorý sa nedá atomizovať. Z Biblie presakuje presvedčenie, že aj Boh kráča spolu s nami, s našim životom a rešpektuje pritom náš stupeň zrelosti, naše možnosti chápania – premerané tej ktorej dobe. Náš individuálny i spoločný život predstavujú cestu, ktorá sa nezastavuje, ale stále pokračuje. V tomto duchu dnešné starozákonné čítanie z knihy Jeremiáša hovorilo o zmluve s Bohom, ktorá sa vyvíjala, napredovala: *„uzavriem s domom Izraela a s domom Júdu novú zmluvu; nie takú zmluvu, ako som uzavrel s ich otcami, keď som ich vzal za ruku a vyviedol z egyptskej krajiny...“* (Jer 31, 31) Aj proroci sa museli snažiť, aby ľud neustrnul v určitej zvyknutej, naučenej forme, ktorá už nebola primeraná dobe a okolnostiam, aby vyvolený boží ľud vedel vnímať aj nové výzvy, nové okolnosti, pred ktoré boli postavení.

Nie je to niekedy aj prípad nás kresťanov? Nezabúdame niekedy v mene vonkajšej formy na podstatu viery? Podľa Ježiša to, čo budeme až príliš milovať, na čom budeme príliš lipnúť, nakoniec aj tak

stratíme. Platí to aj pri tej najvyššej hodnote náboženstva a Biblie – pri živote. „*Kto miluje svoj život, stratí ho*“ – (Jn 12, 25) Riešenie nespočíva v opaku – v tom, že si život alebo aj duchovné hodnoty prestaneme vážiť, či budeme s nimi hazardovať. Ježišovo riešenie spočíva skôr v novom nájdení života, v pozdvihnutí života, aj toho duchovného na novú, vyššiu úroveň. Kto je pripravený hľadať, zápasíť, ísť ďalej, môže nájsť – aj keď za cenu určitej drámy - to vyššie.

Dnešná situácia je pre nás výzvou vnímať vieru v kontexte s inými, aj v kontexte s dejinami: ísť ďalej - spolu s inými. Vnímať vieru ako spoločnú cestu, na ktorej nachádzame spoločenstvo a v spoločenstve sa môžeme stretnúť aj s Bohom. Súčasná pandémia je pre nás na jednej strane výzva, šanca, na druhej strane ale vnímame stratu spoločenstva. Túžime po tom, aby sme svoju vieru, spoločenstvo s Bohom mohli znovu prežívať spolu s inými, v spoločenstve s nimi. Preto myslíme v tomto predjarnom období na opätovnú sejbu svojich životov. Aby sme sa vedeli otvoriť voči novému životu, voči tomu spoločnému, pre ktoré musíme vždy vedieť aj niečo obetovať. Pokiaľ to dokážeme, budem môcť aj my priniesť súčasnému svetu pokoj ako ovocie našej viery, ako hodnotu božieho kráľovstva.

Viliam Arbet